

จาก
เด็กเสิร์ฟ
อาหาร
สู่ตำแหน่ง
ผู้บัญชาการ
เรือนจำ

เลิศชาย ชูรัตน์

จากเด็กเสิร์ฟอาหาร
สู่ตำแหน่ง
ผู้บัญชาการเรือนจำ

Type text here

คำอุทิศ

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้ให้แก่

พ่อและแม่ของผมผู้ซึ่งให้กำเนิดและเลี้ยงดูผมเป็นอย่างดี

และขออุทิศหนังสือเล่มนี้ให้แก่ภรรยาสุดที่รักของผม

ที่ดูแลผมและลูกแฝดน้อยมาตลอดช่วงเวลา ครบรอบ 35 ปี ของการแต่งงาน
และสุดท้ายขออุทิศหนังสือเล่มนี้ให้แก่แรงบันดาลใจ ความพยายาม ความมุ่งมั่น
และความภาคภูมิใจที่ถ่ายทอดเรื่องราวเสี้ยวหนึ่งของชีวิตไว้เป็นความทรงจำอีกครั้ง

จากเด็กเสิร์ฟอาหารสู่ตำแหน่งผู้บัญชาการเรือนจำ

ผู้เขียน	เลิศชาย ชูรัตน์
บรรณาธิการบริหาร	จุฑาทิพย์ สุกาญจนาศเรษฐ
บรรณาธิการ	กฤษฎาญจน์ โปไฟฟ้า
กองบรรณาธิการ	ชุติมา สัมพันธ์ระ, สุชมาลย์ คูหาคติภพ
ศิลปกรรม	พลิษฐ์สัทคุณ จุลละมณฑล, นະໂມ

หนังสือเล่มนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2565 Copyright © 2022 ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้เพื่อเป็นการผลิตใหม่ ห้ามทำซ้ำ ห้ามทำการละเมิดลิขสิทธิ์ด้วยการส่งเนื้อหาสาระสำคัญ ทั้งทางอิเล็กทรอนิกส์หรือรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงการถ่ายเอกสาร การทำสำเนา การเก็บข้อมูล ในทุกรูปแบบ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เลิศชาย ชูรัตน์

จากเด็กเสิร์ฟอาหารสู่ตำแหน่งผู้บัญชาการเรือนจำ.-- นนทบุรี: สยามจุลละมณฑล, 2568.
176 หน้า.

1. การพัฒนาตนเอง. I. ชื่อเรื่อง.

158.1

ISBN: 978-616-94710-6-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 เดือนเมษายน 2568

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท สยามจุลละมณฑล จำกัด

เลขที่ 98/28 ถนนเขตอำพัฒนา ตำบลบางคูรัด

อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี 11110

โทร.063 451 9359, 061 519 3641, 092 425 5229 www.siamclmt.com

Email: siamclmtcenter@siamclmt.com

ราคา 300 บาท

คำนำ ผู้เขียน

...ผู้บัญชาการเรือนจำ...

เป็นตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดขององค์กร ในกรมราชทัณฑ์

ถ้าไม่นับตำแหน่งอธิบดีและรองอธิบดี ถือได้ว่า ผู้บัญชาการเรือนจำเป็นตำแหน่งสูงสุดที่ข้าราชการราชทัณฑ์จะก้าวไปสู่ตำแหน่งดังกล่าวได้ เนื่องจากการเติบโตตามระดับชั้นในสายงานเป็นสิ่งที่เราทำได้...

ทว่ามีเพียงประมาณ 1 ใน 100 ของข้าราชการทั้งหมดในกรมราชทัณฑ์ที่จะก้าวไปถึงตำแหน่งผู้บัญชาการเรือนจำ

จากความรู้ความสามารถ ความวิริยะอุตสาหะ มุ่งมั่นพยายาม การเรียนรู้ศึกษา และปฏิบัติตามครรลองของผู้ที่จะประสบความสำเร็จ ย่อมทำให้เราก้าวไปสู่ตำแหน่งผู้บริหารได้

จากจุดเริ่มต้นของผมที่อยากเป็นข้าราชการและต้องสอบเป็นข้าราชการให้ได้ ความคิดที่ว่า ...เมื่อคนอื่นทำได้ เราก็คนเหมือนกัน ...มีความรู้ความคิด สติปัญญาไม่ได้ห่างชั้นกันเท่าใดนัก น่าจะสอบเป็นข้าราชการได้.... แล้วผมก็สอบได้....

หลังจากสอบเข้ารับราชการได้ มีเส้นทางที่จะเลื่อนชั้น เลื่อนระดับได้

เมื่อคนอื่นทำได้ เราก็คงเหมือนกัน ... (อีกแล้ว)

มีความรู้ความคิด สติปัญญาไม่ได้ห่างชั้นกันเท่าใด จึงน่าจะสอบเลื่อนชั้นเลื่อนระดับได้...

แล้วผมก็ทำได้...

เมื่อมองไปยังคนที่เป็นผู้บริหาร เห็นแนวทางการบริหารงาน เห็นการปฏิบัติตน ... ทักษะต่าง ๆ ที่ผู้นำใช้ในการทำงาน ก็เห็นว่าเราก็มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์มานาน... ได้ยิน ได้เห็น ได้สัมผัส ทดลองทำหน้าที่แทนในบางโอกาสแล้วก็เห็นว่า ไม่น่าจะยากเกินกำลัง น่าจะก้าวสู่ตำแหน่งผู้บริหารกับเขาได้ไม่ยากนัก ...จึงเป็นที่มาของการถ่ายทอดประสบการณ์การบริหารงานเรือนจำ และเส้นทางการเดินทางสู่เป้าหมายความสำเร็จในอาชีพข้าราชการในครั้งนี้

คนที่ประสบความสำเร็จในการกระทำการต่าง ๆ นั้น มักคิดว่าทุกอย่างเป็นไปได้และมีความมั่นใจว่า ตนเองจะทำได้ ยังมีตัวอย่างจากคนเคยทำมาแล้วและไม่มีแตกต่างจากตัวเองมากนัก ก็ยังเป็นกำลังใจให้ตัวเราว่า ไม่มีอะไรเกินความมุ่งมั่นพยายาม และถ้ายากคงไม่มีใครทำได้หรอก ผมคิดแบบนี้ละ

ถ้าการเป็นข้าราชการยาก ทำไมจึงมีคนสอบได้ทุกปี และทำไม
เราจะเป็น 1 ในนั้นไม่ได้

ถ้าการเป็นผู้บริหารมันยาก ทำไมเพื่อนเราที่ทำงานมาพร้อมกับเรา
เป็นได้ ทำไมเราจะเป็น 1 ในนั้นไม่ได้

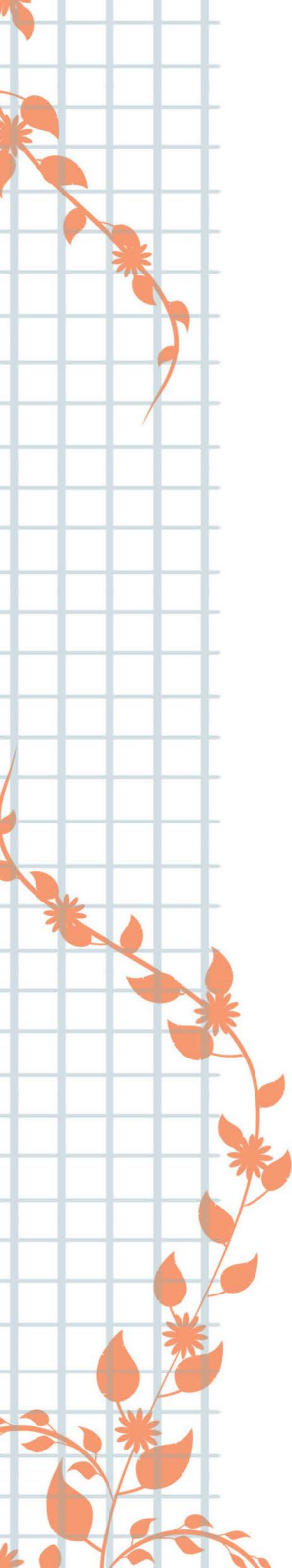
เมื่อเราเกิดความมั่นใจ มันจะมีพลังเปลี่ยนแปลงปรกฏออกมาทาง
ภาษากาย สีหน้า แววตา การพูด การกระทำ ทำให้คนที่สัมผัสกับเรา
รับรู้พลังที่สาดส่องออกมา เป็นเหตุให้คนที่ชื่นชอบเรา หวังดีกับเรา
เกิดความมั่นใจในตัวเรา ส่งผลให้เรามั่นใจตัวเองมากยิ่งขึ้นไปอีก

ตรงกันข้าม คนที่ล้มเหลวมักพูดว่า ยาก เป็นไปไม่ได้ เมื่อพูดซ้ำ ๆ
ซ้ำ ๆ ลงไปในจิตใต้สำนึก ก็เกิดความเชื่ออย่างสนิทใจว่า จะต้องล้มเหลว
ทำไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ .. แม้จะพยายามทำ ปีนป่ายหาความสำเร็จ
แต่ก็มักจะมีความคิดฝังใจว่า มันทำไม่ได้ ๆ

สุดท้ายก็เป็นอย่างที่ตัวเองคิด คือ ล้มเหลว ใช้ชีวิตไปตาม
ยถากรรม ...เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งในโลกไม่จำ

คุณล่ะ...เป็นคนแบบไหน?

เลิศชาย ชูรัตน์

สารบัญ

Start	8
ชีวิตเด็กเสิร์ฟอาหาร	11
บทที่ 1 เข้ารับราชการ	17
บทที่ 2 เริ่มทำงาน	23
บทที่ 3 เลื่อนขั้น...เลื่อนขั้น...เลื่อนระดับ...	31
บทที่ 4 ก้าวสู่ผู้นำ	45
บทที่ 5 กาลเวลา	55
บทที่ 6 เคลื่อนย้าย	67
บทที่ 7 เรียนรู้...รู้ไม่ถอย	75
บทที่ 8 หายน่ะ	85
บทที่ 9 เด่นทรชน	89
บทที่ 10 พุดไปสองไพเบี้ย	95
บทที่ 11 ย้ายสำนัก	101
บทที่ 12 ก้าวสู่ตำแหน่งผู้บัญชาการเรือนจำ	109
บทที่ 13 สร้างตัวตนและผลงาน	115
บทที่ 14 กระชิบรักที่เมืองน่าน	131
บทที่ 15 เมืองแพร่...แพร่เปิด	147
บทที่ 16 ส่งท้าย	161
ประวัติผู้เขียน	171

“การเป็น**ผู้นำ**เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง....”

• •

“ผู้นำ คือ **ผู้รู้ทิศทาง**
และ**ชี้นำ**แนวทางได้....”

John C. Maxwell

• •

“**ความกล้าหาญ**
เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของผู้นำ
เมื่อเริ่มคิด เริ่มฝันแล้ว ...
ต้องเชื่อมั่นและต้องลงมือทำด้วย”

Walt Disney

START

התחילת

พ.ศ. 2535 เดือนมีนาคม วันที่ 5 ผมเข้ารับราชการที่กรมราชทัณฑ์
ทั้งที่ไม่เคยคิดมาก่อนและไม่เคยถวิลหางานคุกตะรางเลยแม้แต่น้อย...
แต่ก็เคยตั้งใจไว้เรื่องหนึ่ง คือ การสอบเข้ารับราชการให้ได้ ก็ไม่คิดว่า
งานราชการทำ คือ **งานราชทัณฑ์**

แม้จะมีหลายคนบอกว่า ทางเลือกมีอยู่เสมออีกตาม แต่ก็นั่นแหละ
ทางเลือกของเรามีไม่มากนักในขณะนั้น...

งานราชทัณฑ์เป็นงานที่ต้องทำงานใน “สถานที่” ที่ผู้คนทั่วไปต่าง
หวาดกลัวและหวั่นเกรง ไม่อยากเข้าใกล้ กลัวว่าจะเป็นเสนียดแก่ตัว
สถานที่นั้นก็คือ **“เรือนจำ”**

ย้อนหลังจากวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2535 ไปประมาณ 10 เดือน
ผมทำงานในบริษัทผลิตหลอดพลาสติกเพื่อใส่ตัว IC (Integrated Circuit)
ซึ่งเป็นตัววงจรเบ็ดเสร็จที่นำเอาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ชนิดต่าง ๆ เช่น
ตัวต้านทาน (Resister) ตัวเก็บประจุไดโอด (Diode) ทรานซิสเตอร์
(Transister) และองค์ประกอบต่าง ๆ มารวมกัน...

ผมไม่รู้หรอกว่า ไอ้ตัว IC นี่ทำงานยังไง เพราะผมอยู่ฝ่ายบุคคล
ได้งานเพราะได้รับการฝากฝังจากคนที่รู้จักกับภรรยาผมอีกทอดหนึ่ง...

เรื่องออกจะสลับซับซ้อนนิดหน่อย แต่ก็ซ่อนเงื่อนความสำเร็จไว้ด้วยเช่นกัน และเป็นก้าวที่สำคัญในชีวิตผมเลยทีเดียว

ภรรยาผมทำงานเป็นพนักงานขายโครงการหมู่บ้านที่ชื่อว่า “ชินเขต” (ปัจจุบันอยู่ตรงข้ามตลาดสดงามวงศ์วาน) หมู่บ้านที่ขายนี้เป็นรูปแบบทาวน์เฮ้าส์ ซึ่งสมัยนี้เรียก ทาวน์โฮม ขนาด 24 - 28 ตารางวา หน้าบ้านกว้าง 6 เมตร ตึกกว้างขวางดี สนนราคาตอนนั้นก็ 6 แสนบาท

“แพงจัง” ผมแอบคิดในใจ

ภรรยาผมเงินเดือน 2,800 บาท ส่วนผมเสิร์ฟอาหารในคาเฟ่ ก่อนจะมาเป็นฝ่ายบุคคลที่บริษัท อินเทอร์เน็ตพลาสติก คอร์ปอเรชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ที่จังหวัดสมุทรปราการ ดูแล้ววิมานหลังนี้ยังอีกไกลนัก

แต่ผมเป็นคนไม่ยอมแพ้

ชีวิตผมเติบโตจากการเป็นเด็กเสิร์ฟสู่ตำแหน่งผู้บริหารในเรือนจำได้อย่างไร ผมจะเล่าให้ฟังครับ

ชีวิตเด็กเสิร์ฟอาหาร

ชีวิตเด็กเสิร์ฟของผมเริ่มต้นตอนจบ ม.6 ของโรงเรียนมัธยม ผมบอกพ่อว่า จบมาแล้วอยากทำงาน แล้วผมก็ไปสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงไว้ด้วย พ่อผมเลยพาไปฝากกับผู้จัดการไนต์คลับที่เป็นเพื่อนของพ่อ เป็นไนต์คลับย่านเพชรบุรีตัดใหม่

ผมได้เงินเดือนเดือนละ 400 บาท มีค่าทิปวันละ 30 - 40 บาท ซึ่งค่าทิปที่วันนี้ก็เอาแน่นอนไม่ได้ บางวันไม่ได้ก็มี... ในขณะนั้นผมไม่เคยคิดว่า ตัวเองจะเอาตัวรอดมาได้เลยจริง ๆ

ผมเสิร์ฟอาหารในไนต์คลับของเพื่อนพ่ออยู่ 3 ปี จนเรียนจบปริญญาตรี แล้วก็ลาออกไปอ่านหนังสือสอบเพื่อจะเป็นปลัดอำเภอพยายามอ่านหนังสืออยู่ 2 เดือน ผมสอบผ่านเกณฑ์และขึ้นบัญชีไว้อันดับที่ 1300 กว่า ๆ แต่สุดท้ายก็เรียกไม่ถึงผม

ผมเลยกลับไปทำงานเสิร์ฟอาหารที่ร้านอาหารแถววงเวียนบางเขน และพบรักกับภรรยาที่นั่น...

ร้านอาหารคาเฟ่ที่ผมทำงานนั้นมีเพลงจากดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ขับกล่อม มีนักร้องสาวสวยแต่งกายเซ็กซี่ เย้ายวนภรรยาผมผู้เสียสละอดทนอยู่ไม่ขาดสาย บางคนมานั่งเฝ้านักร้องอยู่ทุกวัน จนได้นักร้องไปเป็นภรรยาตัวน้อย ๆ

ชีวิตเด็กเสิร์ฟร้านอาหารตอนกลางคืนต้องทำงานตั้งแต่หัวค่ำ หกโมงเย็นผมเริ่มยืนเสิร์ฟอาหาร รับออเดอร์ ไม่ได้นั่งเลยตลอด 8 - 9 ชั่วโมง กว่าจะเลิกงานก็ปาไปตีสองข้ามวันไป เงินเดือนตอนอยู่ร้านอาหาร แถวบางเขนก็ราว ๆ 1,200 บาท ส่วนทิปก็แทบจะไม่มีเลย เพราะแขก สมัยนั้นค่อนข้างขี้ตืดประกอบกับผมเป็นคนขี้อายเลยไม่ค่อยพูดเจรจากับแขกมากนัก

และที่สำคัญ คือ จุดสนใจของแขกส่วนใหญ่จะโฟกัสไปที่นักร้องสาวสวยมากกว่าเด็กเสิร์ฟอย่างผม...**ซึ่งก็เป็นธรรมชาติของบุรุษย่อมต้องการสตรีสาวงามมาเติมเต็มหัวใจ....**

ระหว่างทำงานและพบรักกับภรรยาฉัน พ่อก็บอกผมว่า...เอ็งมีแฟนแล้วแต่ยังไม่แต่งงาน ควรจะบวชให้พ่อก่อน... ถ้าบวชหลังแต่งเมียจะเหมาแบ่งเอาบุญไปหมด... ผมแอบขำพอนะ แต่ผมก็คิดไม่นานตัดสินใจบวชในร่มกาสาวพักตร์ที่วัดพระศรีมหาธาตุวรมหาวิหาร บางเขน ซึ่งอยู่ใกล้บ้านเป็นระยะเวลาหนึ่งพรรษา ด้วยความเบิกบานใจชั่วระยะหนึ่ง

สีกออกมาก็หางานทำต่อ เป็นเด็กเสิร์ฟ (อีกแล้ว) แถวย่านประตูน้ำ เป็นผับดิสโก้ขนาดใหญ่ ที่ผับนี้ผมได้เงินเดือนเพิ่มขึ้นเป็นเดือนละ 1,600 บาท เนื่องจากมีประสบการณ์เสิร์ฟมาหลายปี เป็นแห่งที่สามและเป็นผับแห่งสุดท้ายในชีวิตเด็กเสิร์ฟของผม เพราะมีเรื่องให้ผมต้องตัดสินใจ คือ ผมต้องกลับไปแต่งงานกับภรรยาที่คบกันมานาน...และเป็น **รักนิรันดร์** มาจนถึงปัจจุบัน

ผมจึงลาออกจากงานเด็กเสิร์ฟ...อีกครั้ง...

ทว่าหลังจากผมกลับไปแต่งงานกับภรรยาที่บ้านเพชรบูรณ์แล้ว ก็ใช้ชีวิตด้วยกันที่วิมานสังกะสี ซึ่งเป็นห้องพักชั่วคราวของพนักงานของ โครงการหมู่บ้านที่ภรรยาทำงานอยู่

ผมตกงานต่อจากนั้นอีก 8 เดือน... ผมย่าเท้าไปสมัครงานตาม ที่ต่าง ๆ ทั่วกรุงเทพฯ และสอบงานราชการไปด้วย เป็นช่วงเวลาที่ทรมาน จิตใจมาก

ภรรยาผมทำงานเป็นเสมียนขายบ้านทาวน์เฮ้าส์อยู่ปึกว่า รู้จักกับ ลูกค้าที่มาซื้อบ้านคนหนึ่งชื่อ “คุณต๋อย” คุณต๋อยเคยทำงานในบริษัท ที่มีชื่อแห่งหนึ่ง เธอรู้สึกจะเบื่องานที่ทำอยู่ ไม่ค่อยมีความสุขมากนัก แม้จะได้รับเงินเดือนมากก็ตาม จึงลาออกมาทำธุรกิจส่วนตัวด้วยการ เปิดท้าย (รถเก๋ง) ขายของ ทำงานอิสระกับชีวิตตัวเอง...

ภรรยาผมเล่าให้ฟังว่า คุณต๋อยเป็นคนน่ารัก อัจฉริยะดี และเป็นลูกค้าชั้นดี ซื้อบ้านทาวน์เฮ้าส์ของโครงการด้วยเงินสด เธอพูดคุย ถูกอัธยาศัยกับภรรยาผมมาได้ระยะหนึ่ง พอคุณต๋อยรู้ว่า ผมตกงาน มานานก็สงสาร เลยโทรไปฝากงานกับเพื่อนที่รู้จักซึ่งเป็นผู้จัดการ บริษัท อินเตอร์พลาสติก คอร์ปอเรชั่น (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งผลิต หลอดพลาสติกบรรจุตัว IC ที่ผมกล่าวไปแล้วข้างต้น ผมเริ่มต้นทำงาน ที่นี้ด้วยเงินเดือน 4,000 บาท ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคล

จะว่าไปแล้ว ผมก็อับจนหมดหนทางเนื่องจากตกงานมา 8 เดือน หวังว่าจะได้งานราชการอย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรก แต่ผมก็ผิดหวังมา หลายรอบ ผมจึงต้องคว้าเอาฟางที่อยู่ใกล้มือตรงหน้าไปพลาวก่อน... ความจริงผมดีใจนะแหละ...ที่ได้งานทำแล้ว

...แม้จะไม่สมหวังที่ตั้งใจไว้ แต่ผมก็ยิ้มได้สักที...

พอเริ่มงานที่บริษัทฯ เรียบร้อย ก็ตั้งปณิธานอันสูงสุดไว้เลยว่า

**นับจากนี้ไป ถ้าหากข้าพเจ้าไม่ได้งานที่ดีกว่าที่ทำอยู่ ก็จะอดทน
ทำงานนี้เรื่อยไป จะไม่ยอมตกงานอีกเป็นอันขาด!**

งานฝ่ายบุคคลนั้นว่าตรงกับสาขาที่ผมเรียนจบมา คือ รัฐศาสตร์
บริหารรัฐกิจ แม้ว่าจะเป็นกิจของเอกชนก็ตามที เป็นงานบริษัทที่มี
พนักงานหมุนเวียนเข้าออกตลอดเวลา พนักงานเปื่องงานที่ต้องทำซ้ำ ๆ
ก็มักจะลาออกไป เหมือนกับว่า ต้องอยู่กับอุปกรณ์อะไหล่อิเล็กทรอนิกส์
ที่ต้องคอยเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา

ที่ทำงานของผมอยู่สำโรงเหนือ สมุทรปราการ ซึ่งไกลจากที่พัก
ที่ถนนงามวงศ์วาน บางเขน ไปมาก ผมต้องตื่นตี 5 เพื่อขึ้นรถเมล์
ไปให้ทันเวลาเข้าทำงาน 8 โมงเช้าทุกวัน ผมพักอยู่กับภรรยาใน
วิมานสังกะสี อันเป็นที่พักเหมือนคนงานก่อสร้างทั่วไป เนื่องจาก
ภรรยาผมเป็นพนักงานขายโครงการหมู่บ้าน ไม่ได้เข้าบ้านอยู่ เลยต้อง
ทำที่พักให้เหมือนกับคนงานที่อยู่สร้างบ้านในหมู่บ้านจนกว่าจะแล้วเสร็จ

คำว่า “วิมาน” จะเป็นสถานที่เลิศหรู แต่สังกะสีก็คือสังกะสี
ที่เป็นแผ่นโลหะบาง ๆ ส่วนใหญ่มักจะใช้มุงหลังคาบ้าน แม้กระนั้นผม
กับภรรยาก็อาศัยบ้านสังกะสีหลังนั้นอยู่มาประมาณปีกว่า เราอยู่กับด้วย
ความสุขตามอัตภาวะในขณะนั้น...

ชีวิตเด็กเสิร์ฟอาหารงานกลางคืน เป็นทางเลือกในการประกอบ
อาชีพของเด็กหนุ่มสาวชนบทหลายคนที่เข้ามาใช้ชีวิตในเมือง บางคน

ห่างจากอกพ่อแม่มาเพื่อหางานทำเพื่อให้มีชีวิตที่ดีกว่าอยู่หัวไร่ปลายนา บางวันก็ไม่มีงานให้ทำ ทำให้ไม่มีรายได้มาจ้บจ่ายใช้สอยซื้อสิ่งของที่จำเป็นมาใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นอาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรค

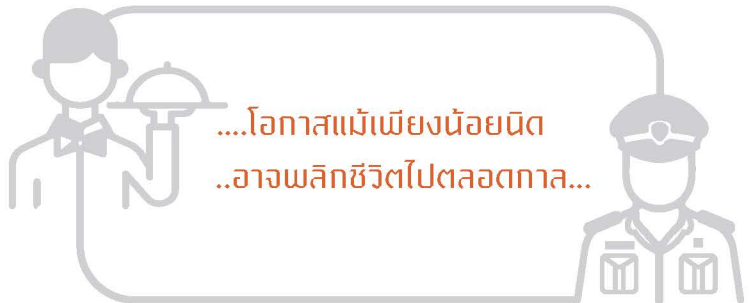
การใช้ชีวิตในชนบทจึงมีเวลาว่างมาก แต่มีเงินน้อย ทำให้รู้สึกถึงความขาดแคลน ขัดสน ยากจนขั้นแค้น เพราะฉะนั้น การเดินทางจากบ้านนอกเข้ามาสู่ชีวิตในเมืองเพื่อแสวงหาโอกาสจึงเป็นความหวังของหนุ่มบ้านนอกและสาวบ้านนา เพื่อมาแสวงหาเส้นทางชีวิตที่ดีกว่า....

และนี่ก็เป็นเส้นทางของเด็กชายชาวชนบทคนหนึ่งที่ยพยายามไขว่คว้าหาโอกาสเพื่อที่จะมีชีวิตที่ดีขึ้น

เส้นทางของความสำเร็จ ต้องมีการประกอบสร้าง ต้องมีทัศนคติที่เป็นบวก มองทุกอย่างในโลกตามความเป็นจริง ไม่ใช่ขายฝันแบบแชร์ลูกโซ่ ต้องมีแผนในหัวคร่าว ๆ ไว้บ้าง และวางแผนย่อย ๆ ลงมือทำไปที่ละขั้นตอน เก็บความสำเร็จทีละขั้น จนไปถึงจุดหมายที่ต้องการ

ตั้งเป้าหมาย..เดินตามฝัน..เดินไปที่ละขั้น...สู่ความสำเร็จ

...โดยไม่ยอมล้มเลิกไปก่อน...

บทที่ 1

เข้ารับราชการ

ก่อนเข้ารับราชการ หลังจากผมเป็นเจ้าหน้าที่
ฝ่ายบุคคลอยู่เกือบ 10 เดือน ก็มีหนังสือจาก
กรมราชทัณฑ์ เรียกตัวผมให้ไปสมัครเป็นข้าราชการ ...

เรื่องมีอยู่ว่า...ผมไปสมัครสอบในตำแหน่งบุคลากร
ระดับปฏิบัติการ (บุคลากร 3) ของสำนักงาน ก.พ.
และสอบผ่านภาค ก. และ ภาค ข. ขึ้นบัญชีไว้ใน
รายชื่อ 1,200 คน จากจำนวนผู้สอบกว่า 6,000 คน
ผมผ่านการสัมภาษณ์ภาคความเหมาะสมกับตำแหน่ง
ภาค ค. ซึ่งเหลือเพียง 300 กว่าคน และผมก็อยู่ใน
ลำดับที่ 300 กว่าๆ นับว่าเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่ง
ในชีวิตของผม